

Τῆς ὀγδόης Μαρτίου 1923 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποχωρήσαντος τοῦ Ἀθηνῶν Θεοκλήτου ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου, ἐξέλεξε διάδοχον τόν καθηγητὴν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον. Τὴν ἐπομένην 9 Μαρτίου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐγένετο τό μήνυμα, τὴν δὲ μεθεπομένην 10 Μαρτίου περί ὧρα 9 30 ἐγένετο μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου.

Ιω. Χρ. Χατζηνικολάου
Πανελλήνιον
Λύμπε
Athens 1925
τ. Γ. ρ. 234-235

Τὸ Ὑπουργικόν Συμβούλιον, ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ ὑπασπιστής του Κ. Βλάχος, οἱ Πρόσβεις Σερβίας, Ρουμανίας, Ρωσίας, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῶν Δυτικῶν Λουϊ Πετί, ὁ Αἰδ. Ἀγγλικανὸς πρεσβύτερος Βίγκραμ, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ Σύγκλητος, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, οἱ παρεκκλησιάζοντες ἱεράρχαι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παρέστησαν κατὰ τὴν τελετὴν προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Σύρου τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην, ὅστις μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐξεφώνησε τὸν θαυμάσιον αὐτοῦ λόγον ἐνθρονιστήριον.

Τὴν 14 Μαρτίου ἐγένετο ἡ ἐνώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τελετὴ τῆς βεβαιώσεως καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς προσεφώνησε δι' ἐμπνευσμένου λόγου τὸν Μακαριώτατον τονίσας, ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν λύεται τό Ἐκκλησιαστικόν ζήτημα καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ ἐκκλησία ἐπανέυρη τὴν προτέραν τῆς εἰρήνην καὶ δόξαν. Ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε δι' ὀλίγων, εὐχαριστῶν τὸν βασιλέα καὶ εἰπὼν ὅτι θά θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἐάν ὡς προΐστάμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συντελέσῃ εἰς τό ἀναδειχθῆ αὕτη σπουδαῖος παράγων τῆς ἀκμῆς καὶ δόξης τοῦ ἔθνους.

Πρώτη ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἢς πνευματικόν τέκνον τυγχάνει ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ εἶτα ἡ Κων/πόλεως, Κύπρου κτλ. ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὸν νέον Μητροπολίτην ἐπὶ τῆς ἀναρρήσει του.

Ἐκ τοῦ 5ου ἀριθμοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ "Ἀνάπλασις" τῆς 15 Μαρτίου 1923 παραλαμβάνομεν τὰ ἑξῆς:

"Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποκτᾷ τὸν νέον αὐτῆς Ἀρχηγόν. Μητροπο-

λίτης Ἀθηνῶν ἀνεδείχθη ὁ Καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Α. Παπαδόπουλος.

Ἐγεννήθη τῷ 1868· περατώσας δὲ τὰς προκαταρτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. τοῦ Γένους καὶ εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν (1884-1887); εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ (1887-1888) καὶ εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης (1888-1889), ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὸ Γυμνασιακὸν Δίπλωμα. Ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐφοίτησεν εἰς αὐτὸ ἐπὶ διετίαν (1889-1891). Εἶτα δὲ τυχὼν τῆς προστασίας τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας ἀπεστάλη πρὸς εἰδικὰς θεολογικὰς σπουδὰς εἰς Ῥωσίαν, φοιτήσας ἐπί τριετίαν εἰς τὰς Ἀκαδημίας Κιέβου (1892-1893) καὶ τῆς Πετροπόλεως (1893-1895), ὅπου ἔλαβε τὸ θεολογικὸν του δέπλωμα (1895).

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως διωρίσθη Καθηγητὴς τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ μετὰ τετραετίαν δὲ περίπου καὶ διευθυντὴς αὐτῆς (1895-1909).

Ἀπομακρυνθεὶς ἐξ Ἱερουσαλὴμ, διέτριψεν ἐπί μικρὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἢ δὲ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπένευμεν εἰς αὐτόν ὡς "πολλὰ καὶ σπουδαῖα θεολογικά ἔργα συγγράψαντα" δῖπλωμα ἐπιτίμου διδάκτορος τῆς Θεολογίας (1910).

Τῷ 1911 διὰ Βασ. Διατάγματος διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου ὀλίγον βραδύτερον ἐτιμήθη διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Παραγωγικώτατος καὶ πρωτοτυπώτατος εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν ἀπέβη ὁ διασημότερος τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων θεολόγων, ἀπαριθροῦν δ' ἑκατοντάδας συγγραμμάτων καὶ μελετῶν. Ἐν τῶν σπουδαιωτέρων αὐτοῦ τελευταίων ἔργων εἶναι ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἧς ἐδημοσίευσθη ὁ Α΄ τόμος. Διὰ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ δράσεως ἀνεδείχθη ἐξόχως ἐν τῷ καθόλου ἐπιστημονικῷ κόσμῳ, προκαλῶν τὸν θαυμασμόν καὶ αὐτῶν τῶν ξένων οἵτινες ἐκτιμῶντες σπουδαίως τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἀξίαν σπεύδουσι πάντοτε νὰ μεταφράσωσιν εἰς διαφόρους γλώσσας τὰ κυριώτερα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Γνώστης πολλῶν ξένων γλωσσῶν, ἐμελέτησε τάςκυριώτερας ἐπιστημονικάς βιβλιοθήκας καί συνῆψε προσωπικάς σχέσεις καί μετὰ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων καί τῶν ἀρχηγῶν τῶν ξένων ἐκκλησιῶν.

Ἡ μεγάλη περῶα, ὁ χαρακτήρ ἀλλά καί ἡ ἰδιάζουσαμόρφωσις τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐγγυῶνται πᾶσαν ἐπιτυχίαν καί ἐν τῷ ὑψηλῷ ἐκκλησιαστικῷ σταδίῳ. Γνώστης τῶν προσώπων καί τῶν πραγμάτων, μελετητής δέ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι βέβαιον, ὅτι οὐ μόνον θ' ἀποκαταστήσῃ τήν οἰκτρῶς διασαλευθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξιν, ἀλλά καί θ' ἀναδείξῃ αὐτήν εἰς τήν ἐμπρέπουσαν θέσιν, ὅπως καταστήσῃ ἰκανήν ν' ἀναπτύξῃ ἰδιάζουσαν δρᾶσιν ἐν τῷ καθόλου ἐθνικῷ καί κοινωνικῷ ἡμῶν βίῳ".

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς τά ἡνία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβεν εἰς χεῖρας του ὁ ἀληθῆς ποιμενάρχης, ὁ ἀποφασισμένος νά ἐργασθῇ καί ἀνακαινίσῃ, σημειοῦται νέα πρόοδος Ἐκκλ. ζωῆς πλήρη ἔργων χριστιανικῶν καί τίθενται θεμέλια τῆς ἀναμορφώσεως καί ἐνεργείας τῶν Ἐκκλ. πραγμάτων εἰς τήν ἐμπρέπουσαν περιπτώσιν.

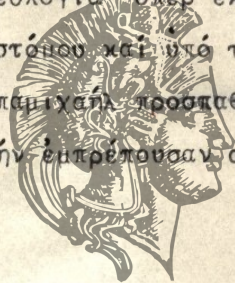
Ἡ Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος διοικουμένη κατὰ τόνπαλαιόν Καταστατικόν της χάρτην εἶχετελείως ὑποταγῆεἰς τήν πολιτείαν ἄνευ ἐλευθέρας εὐεργετικῆς δράσεως οἱ δέ ἐπίδοκοποι ἐγένοντο ἄπλοῖ ὑπάλληλοι στερηθέντες τῆς αἴγλης καί τοῦ κύκλου ἐνεργείας, ἣν εἶχον οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνάδελφοι των. Τοῦτο ἐμάρανε τόν ζῆλον πάντων ἐπί ζημίᾳ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Κατηργήθη λοιπόν ἡ βμελής διοικοῦσα Σύνοδος καί ἀντ' αὐτῆς τήν διοίκησιν ἀνέλαβεν αὐτή αὐτῆ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος συνερχομένη τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ ἔτους ἀπό 1-31 Ὀκτωβρίου, ἐκτάκτως δέ ὁσάκις ἄν παραστῇ ἀνάγκη, συγκαλουμένη ὑπό τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐγκρίσει τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως. Πρόεδρος εἶναι ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης φέρων τόν τίτλον "Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος", τόνδὲ τίτλον Μητροπολίται ἔλαβον πάντες οἱ τέως Ἐπίσκοποι ἐπὶ τῆς Κυβερν. Γούναρη. Ὁ Β. Ἐπίτροπος ὅστις ἔπρεπε νά ᾖ παρών καί νά συνυπογράψῃ τά πρακτικά ἵνα ἔχῃσι κῦρος σήμερον μετωνομάσθη εἰς Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας, καλεῖται κατὰ τάς συνεδριάσεις, ἐάν δέ δέν προσέλθῃ τοῦτο οὐδαμῶς ἐπιθρᾷ ἐπὶ τῶν κηφθεισῶν ἀποφά-

σεων. Ἐν γένει ἡ ἐποχή τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου σημειοῖ σημαντικώτεραν
 ρύθμισιν τῆς Ἐκ. Διοικήσεως δι' ἐποπτείας ἐπὶ τῶν ναῶν καὶ καλλιεργείας
 τῆς φιλανθρωπίας ἣτις ἐσυστηματοποιήθη ἐπὶ νέων σκοπιμωτέρων βάσεων διὰ
 τῆς ἰδρύσεως φιλοπτώων Ταμείων Ὀρφανοτροφείων καὶ ἀσύλων (Ὀρφανοτρο-
 φεῖα Βουλιαγμένης, Ἄσυλον ἀγ. Ἀνδρέου - Ἰδρυμα Ἀρχ. Ἀθηνῶν Σχολή καὶ
 ἐργαστήρια ἀπόρων προσφύγων κορασίων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μετ. Ἀρχ. Ἀ-
 θηνῶν - Ὁ ἐνοριακός νόμος εἶναι ἐπίσης ἔργον τοῦ Μακαριωτάτου, ὅστις
 οὐχὶ μόνον διοικητικῶς πᾶσαν καταβάλλει μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς
 ἐκκλησίας, ἀλλά καὶ ἐν τῷ προσφιλεῖ αὐτοῦ ἐπιπέδῳ τῷ ἐπιστημονικῷ, οὐ-
 δαμῶς ὑστερεῖ ἀλλά τόσον διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλά-
 δος τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἐκκλησία" καὶ διὰ τοῦ ἐπιστημονι-
 κοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ "Θεολογία" ὅπερ ἐκδίδοται προνοίᾳ αὐτοῦ τοῦ
 Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγη-
 τοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γρ. Παπαμιχαήλ προσπαθεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν ὀρεθ-
 οῦσαν Ἑλλ. Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ περιωπὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ